

nökét. Mégsem árt, — sőt erős mértékben a köz előnyére van, — ha az ifjabb generáció a közügyek vezetésében is megkapja az őt jogosan megillető helyet . . .

Megtörténhetett, hogy az I.—III. ker. kir. járásbíróság végrehajtója által 1929. évi május hó 24. napján megtartott árverésen befolyt vételárat a bíróság 1932. évi december hó 29-én kelt végzésében fogadta el bírói letétül és annak felosztására 1933. február hó 7-ét tűzte ki határnapul. Kiváncsiak vagyunk, mikorra juthat ilyen „gyorsaság” mellett a vételár a szerencsés hitelezőhöz?! Az ügy száma Pk. I. 44.750/1929 . . .

Panaszfelvételi szolgálatot létesített az „Ügyvédek Reformszövetsége”, hogy a „tagjait ért sérelmeket magáévá téve, azok gyors és gyökeres orvoslásáról intézményszerűen gondoskodik.” Már rövid néhány hét alatt sikerült — a szolgálatot ellátó és a szövetség kötelékébe tartozó választmányi tagoknak és jogi szaklapok szerkesztőinek — több az ügyvédi közélettel összefüggő, valamint a törvénykezési gyakorlatban tapasztalható visszasságból fakadó sérelmet, a panasztevő megalégedésére is orvoslani. A legfontosabb pedig az, hogy az orvoslás, — a legtöbb esetben, — egy hét leforgása alatt történt . . .

Súlyos sérelme az ügyvédségnek, az az intézkedés, hogy ingatlanra vezetett végrehajtás során zárgondnokul csak a telekkönyvi hatóságnál elfekvő szolgálati lajstromba felvett ügyvédek hozhatók javaslatba. A telekkönyvi hatóságok a lajstromba fel nem vett ügyvédet zárgondnokul ki nem rendelnek . . . ellenben kirendelik a végrehajtó által javaslatba hozott személyt. ha az történetesen nem ügyvéd. Az ügyvédség mai helyzete indokoltá tenne egy olyan rendelkezést, mely szerint zárgondnokul csak ügyvéd rendelhető ki, mert jelenleg, — épen a fenti okoknál fogva, — nagyon gyakran nem ügyvédnek jut a zárgondnokságból eredő jövedelem . . .

A kisközgyűlés megalósítása mellett szavazott a budapesti ügyvédség többsége. Érdekes, hogy a kis közgyűlés leghevesebb ellenzői a „párt nélküli” pártvezérek sorából kerültek ki. A lajstromos választásnál már a jelöléshez „tényleges” párttagokra — s elég nagy, azonban oly számban, hogy a kis pártok is indulhatnak — van szükség, hát még a választáshoz; — ez mindent megmagyaráz . . .

Szomorú valósággá lett, a Te. életbelépése óta, hogy 25 pengőt meg nem haladó követelést Budapesten és a nagyobb vidéki városokban lakó adósoktól csak akkor lehet behajtani, ha az adós önként fizet. Perlés után ez ugyancsak ritka eset, mert az adósok már kitanulták, hogy ezeknek a kis követeléseknek meg nem fizetése hátránnyal nem jár, mert az adóhivatalok — talán más irányú elfoglaltságaik folytán — azokat be nem hajtják. Ezen anomáliák kiküszöbölésére életrevaló eszmét vetett fel

egyik kartársunk az ú. n. *bagatellbíróági végrehajtási osztály* felállításának tervével. Budapesten és a nagyobb vidéki városokban alkalmazzon az állam — ideiglenesen — megfelelő számú, arra rászorult és érdemes ügyvédet, akik ezen 25 pengőt meg nem haladó ügyekben elrendelt végrehajtásokat, az állam részére — esetleg bélyegben — beszedendő csekély (cca 2.— P.) díj ellenében foganatosítanak. Ennek hármas előnye is volna, először nagyobb számú ügyvéd jutna munkaalkalomhoz, másodsor a kishitelezők pénzükhöz jutnának s harmadszor az állam is újabb bevételhez jutna, mert egy-egy ilyen végrehajtó által végzett munka bevétele több volna, mint a neki juttatott havi 200—300 pengős fizetés. A végrehajtás díját, a manapság eléggé védett, adós még elviselhetné, de — ha kell — szívesen vállalná magára a hitelező is . . .

Ismét kísért az ügyvédi díjszabás egységesítésének terve. A budapesti ítélőtábla területére bevezetni szándékolt új díjszabás lényegesen kedvezőtlenebb a jelenleg — a legtöbb bíróság területén — érvényben levő díjszabásnál. Reméljük, hogy a tervezet jelenlegi formájában nem válik valósággá. Mikor lát már napvilágot egyszer egy olyan rendelkezés, mely az ügyvédségnek valami előnyt is nyújt. Ugy látszik, dacára a Kúria Elnöke ezévi megnyitóbeszédének, az igazságügyi kormányzat bennünket még mindig mostoha gyermekének tart . . .

„Törvényesen védett zugírászat”-nak nevezhetjük azt, hogy egyes részvénytársaságok külön alkalmazottat tarthatnak, aki a cég 1000.— pengő alatti pereit viszi. Egy kis jóakarattal a perrendtartásnak a kötelező ügyvédi képviselőre vonatkozó része módosítható lenne akként, hogy jogi személyek pereiben az ügyvédi képviselőt a pertárgy értékére való tekintet nélkül kötelező. Ez az igazságszolgáltatásnak is csak előnyére szolgálna, mert a „részvénytársasági ügyvéd urak” a bírának is sok felesleges munkát és idővesztést okoznak . . .

A bpesti központi kir. járásbírósnál az utóbbi hónapokban, az érvényben levő díjszabás előírásai ellenére, a megállapítandó költségeknél, a váltófizetési meghagyásos ügyekben, valamint a fizetési meghagyásos ügyekben kiadott végrehajtható kiadmányoknál, nem veszik figyelembe, a meghatalmazás bélyegét, valamint, ha több az alperes, vagy a perlés több váltó alapján történt, az ezáltal felmerült többlet bélyegkiadást. Ez az egyes ügyekben nem jelent sokat, ezért restellik is az egyes kartársak ezt panasz tárgyává tenni, de (még a mai kevés „sók” mellett is) sok kicsi nagyra megy. Nem kétséges előttünk, hogy a Járásbírósnak vezetősége — mely az ügyvédi kar panaszait eddig is tőle telhetőleg mindig orvosolta — ennek a sérelemnek a megszüntetése iránt is sürgősen intézkedni fog . . .